8 Οκτωβρίου 2008

Τα σκάνδαλα του σκάνδαλου

/ Υπόθεση Μονής Βατοπαιδίου

Του ΝΕΟΚΛΗ ΣΑΡΡΗ Προέδρου της Ένωσης Δημοκρατικού Κέντρου (ΕΔΗΚ)

Ο (Αγιος) Νικόδημος ο Αγιορείτης ορίζει το σκάνδαλο ως το εμπόδιο που προβάλλει κατά το διάβα της ζωής του πιστού στο οποίο σκοντάφτοντας ο ίδιος κινδυνεύει να ξεστρατίσει από την πορεία του και να πάρει τον κακό τον δρόμο.

Συνεπώς, το σκάνδαλο συγκροτείται από πράξεις και συμπεριφορές που συγκρούονται προς το ηθικό δέον (με το σχετικό ανάλογό του) στο εκκλησιαστικό (το ιερό), αλλά και στο πολιτικό (το κοσμικό) επίπεδο και γίνονται αιτία κατά την περίπτωση ο πιστός ή/και ο δημοκρατικός πολίτης βλέποντας να θριαμβεύουν να χάσει την εμπιστοσύνη του σε αρχές και αξίες με αποτέλεσμα την κοινωνική διάλυση.

Σε αντιστροφή του παραπάνω ορισμού, μια προσεκτική και νηφάλια ανάλυση του προβαλλόμενου εσχάτως «σκανδάλου» της Μονής Βατοπεδίου αφήνει να διαφανεί σειρά πραγματικών σκανδάλων που προκύπτουν από και διά των βαρύγδουπων αποκαλύψεων με τις οποίες μαστιγώνεται ανελέητα ο (παρα)πληροφορούμενος πολίτης.

Πρώτον: Σχεδόν σύσσωμος ο θίασος των διαμορφωτών της κοινής γνώμης επί σκηνής του έντυπου ή/και του ηλεκτρονικού Τύπου, ανεξαρτήτως των πολιτικών του προτιμήσεων κακίζει σειρά πράξεων του ηγουμένου της Μονής Βατοπεδίου να αξιοποιήσει την ακίνητη περιουσία της με βάση τους έγγραφους τίτλους που έχει στη διάθεσή του (όπως αυτοκρατορικά χρυσόβουλα βυζαντινών αυτοκρατόρων, φερμάνια ή μπεράτια σουλτανικά, αχτναμέδες κ.λπ.). Ο ίδιος θίασος δείχνει φανερά ενοχλημένος για τον «αναχρονισμό» αυτόν, αποδεικνύοντας ταυτόχρονα την αμάθεια αλλά και την ιδεοληπτική του εμπάθεια. Γιατί λησμονεί ότι επικαλούμενοι τους ίδιους ειδολογικά τίτλους διεκδικούμε τις καταπατημένες από την αυθαιρεσία του τουρκικού κράτους κοινοτικές και εκκλησιαστικές περιουσίες στην Κωνσταντινούπολη, την Ίμβρο και την Τένεδο. Και το πιο σημαντικό, αναγνωρίζομε ως ελληνικό κράτος παρεμφερείς τίτλους για τα μουσουλμανικά ιδρύματα (βακούφια) στη Θράκη, αλλά και στη Δωδεκάνησο. Το οξύμωρο σχήμα αναδεικνύει μια περίπτωση ιδρύματος στη Ρόδο (του Φετχή πασά, έτους 1792) που ανήκει στην κατηγορία των οικογενειακών, με τη διευκρίνιση ότι το διοικεί η οικογένεια του αειμνήστου πασά (εγκατεστημένη εδώ και πολλές δεκαετίες στην Τουρκία) και μάλιστα το πρεσβύτερο την ηλικία μέλος της, ενώ τον επΆ αυτού

έλεγχο ασκεί η Γενική Διεύθυνση των Βακουφίων (της Τουρκίας!). Κι αυτό με κάλυψη βέβαια των ελληνικών δικαστικών και διοικητικών αρχών. Το ίδρυμα αυτό κατέχει τεράστια κτηματική περιουσία στο κέντρο της παλαιάς πόλης της Ρόδου (καταστήματα, κατοικίες κ.λπ.), για την οποία κατά καιρούς βοά η Δωδεκάνησος δεδομένου ότι και εκεί ντόπιοι σατραπίσκοι συνασπίζονται με τα όργανα του ιδρύματος με γνωστά επακόλουθα. Για να αντιληφθείτε το παράλογο σκεφθείτε κάτι ανάλογο, στην Κωνσταντινούπολη, λόγου χάρη, το Νοσοκομείο Βαλουκλή με τα πολλά ακίνητα να διοικείται από μια οικογένεια εγκατεστημένη στην Ελλάδα και να ελέγχεται από το ελληνικό υπουργείο των Οικονομικών! Εκεί όμως συμβαίνουν άλλα δυσάρεστα, πολύ πιο εντυπωσιακά για την ελληνική κοινή γνώμη σε σχέση προς ό,τι συνέβη με τη Μονή Βατοπεδίου, αλλά αυτά βέβαια δεν έρχονται στη δημοσιότητα ή αποσιωπούνται.

Δεύτερον: Το πάγιο σύστημα συντήρησης των ναών (με τα σχολεία ή άλλα συναφή ιδρύματα) επί αιώνες στηριζόταν στην εκμετάλλευση της ακίνητης περιουσίας που περιερχόταν με διαφορετικές αιτίες στην Εκκλησία. Κλασική είναι η μορφή των αποκαλουμένων «σπιτιών της εκκλησίας» όπου ανεγείρονταν κατοικίες και καταστήματα με τα έσοδα των οποίων καλύπτονταν οι λειτουργικές δαπάνες της Εκκλησίας και της κοινότητας. Ακριβώς την ίδια παράδοση φαίνεται να θέλησε να ακολουθήσει και η Μονή Βατοπεδίου. Τίποτε περισσότερο. Το «σκανδαλώδες» στην περίπτωση είναι ότι έγινε η διαπλοκή με πρόσωπα που διέθεταν πολιτική ισχύ, είτε του ΠΑΔΟΚ είτε της ΝΔ. Σκάνδαλο εδώ συνιστά από μόνο του το γεγονός ότι η διεκδίκηση ενός δικαιώματος από μέρους της Ιεράς Μονής (δηλαδή της αξιοποίησης της ακίνητής της περιουσίας) είναι εφικτή μόνο με την προσφυγή στη διαπλοκή με άτομα από τον χώρο της εξουσίας με ό,τι συνεπάγεται αυτό. Και ο νοών νοείτω. Κάτι για το οποίο δεν ευθύνεται βέβαια η Μονή. Μάλιστα μου δίνεται η εντύπωση ότι και η ενόχληση κάποιων ατόμων ή κύκλων πλησιόχωρων λόγω αξιώματος ή φρονήματος στην Εκκλησία με το γεγονός γίνεται με κίνητρο τον ενυπάρχοντα σΆ αυτούς φθόνο, γιατί δεν ήταν εκείνοι που θα πρόσφεραν τις ανάλογες υπηρεσίες προς τη Μονή, καρπούμενοι τα εντεύθεν ωφελήματα και ήταν άλλοι υπουργοί ή πενθεροί τους που το έπραξαν. (Στις ενδόμυχες ή ενδιάθετες προθέσεις δηλαδή κάποιων που σήμερα φαίνονται ενοχλημένοι θα πρέπει να υπολογίζει κανείς και την επιθυμία τους σε περίπτωση που είχαν οι ίδιοι την εξουσία, να βγάλουν για λογαριασμό τους κανένα εξοχικό ή διαμέρισμα ως μεσιτεία υπέρ της Μονής. Γνωρίζουν αυτοί!)

Τρίτον: Γίνεται πολύς λόγος για την περιουσία των 45 εκατ. ευρώ του Βατοπεδίου. Σημειώνεται ότι αποτελεί κόκκο άμμου σε σύγκριση προς το ισλαμικό κεφάλαιο που κινείται στην ΕΕ (και έμμεσα και στην Ελλάδα), όπου και αλωνίζει ανενόχλητο. Αλλά το σκάνδαλο στην περίπτωση δεν είναι βέβαια αυτό το τελευταίο, αλλά η

δήλη πλέον πρόθεση των κορυβαντιώντων δημοσιογράφων, αναλυτών, σχολιαστών, πολιτικών (κατά προτίμηση από τον ειδεχθή χώρο της οπορτουνιστικής αριστεράς), με αφορμή την περίπτωση Βατοπεδίου και τον τεχνητό σάλο που προκάλεσαν ως δικτάτορες των ΜΜΕ, να προλειάνουν το έδαφος για παραπέρα διασυρμό και συρρίκνωση της Εκκλησίας υπό το λάβρο σύνθημα του διαχωρισμού Κράτους και Εκκλησίας. Αλλά οίκοθεν νοείται ότι για να συμβεί αυτό θα πρέπει η Εκκλησία (και οι Μονές) να διαθέτουν ίδιους οικονομικούς πόρους. Αλλά στην πρόθεση όλοι αυτού του εσμού των ελεεινών και τρισάθλιων φαρισαίων δεν είναι καν ο διαχωρισμός Κράτους και Εκκλησίας, αλλά η καταρράκωση της τελευταίας και ο ευτελισμός της.

Τέταρτον: Πολύς λόγος για φιλέτα. Εδώ η ακίνητος κληρονομία από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 καταρρέει και είναι ανενεργός. Δεν έχω αντιληφθεί ακόμη αν η αρχή της αξιοποίησής τους από τη Μονή Βατοπεδίου (σε περίπτωση ανταλλαγής των με προσφορά προς το Δημόσιο δικής της περιουσίας) συνιστά σκάνδαλο ή εάν η περιουσία που προσέφερε προς ανταλλαγή δεν της ανήκε. Κάπως έτσι ήταν και η κατάσταση πάλι στον ίδιο χώρο της Χαλκιδικής, για μια κολοσσιαία περιουσία κάποιων χιλιάδων στρεμμάτων, η οποία μολονότι ανταλλάξιμη διεκδίκησε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο τούρκος πολίτης και υποχρεώθηκε το ελληνικό Δημόσιο να του καταβάλει δισεκατομμύρια. Η είδηση όμως αυτή πέρασε στα ψιλά και αυτό στον τοπικό Τύπο. Στον υπόλοιπο Τύπο δεν έχει καθόλου αναφερθεί, γιατί βλέπετε δεν αφορούσε καμιά Ιερά Μονή και κανένα Εφραίμ. Συνεπώς άλλο σκάνδαλο μεγαλύτερο των προηγουμένων.

Πέμπτον: Το κυριότερο σκάνδαλο είναι ότι με αφορμή το «σκάνδαλο» του Βατοπεδίου φαίνεται να πήρε βουτιά η ΝΔ και ο Γιώργος Παπανδρέου να υπερέβη σε ικανότητα τον Κ. Καραμανλή. Αν αυτό δεν είναι σκάνδαλο της μιντιοκρατίας (υπό την ταυτόχρονη έννοια του κράτους των Μέσων αλλά και των Μετρίων), είναι προφανώς θαύμα που έγινε με τη διαμεσολάβηση της Ιεράς Μονής!

Πηγή: Paron.gr